

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 29 травня 1986 року

№ 64 (3727).

Ціна 2 коп.

ТРУДОВИЙ РИТМ ХІІ П'ЯТИРІЧКИ

В ДОБРУ ПУТІ!

Рішенням керівництва партійного комітету Політіннянського локомотивного депо в цеху експлуатації всі комсомольсько-молодіжні колективи локомотивників об'єднано в одну комсомольсько-молодіжну локомотивну колону, яку очолює машиніст-інструктор комуніст Віктор Миколайович Мітус, групкомсорг — Сергій Пивоваров.

У складі локомотивної комсомольсько-молодіжної колони працює 100 чоловік, із них 68 — комсомольці. Відгукнувшись конкретним ділом на рішення XXVII з'їзду КПРС, кращі молоді виробничники С. Роман, Ю. Погребняк, М. Яценко, Ю. Запорова, В. Канівець, В. Комісаренко, О. Кузьменко, В. Шевченко, І. Піроговський та інші стали ініціаторами підвищення соціального статусу на честь своєї професійної свята — Дня залізничника. Членами КМК тільки в першому кварталі нинішнього року проведено 697 великовесових поїздів. Додатково перевезено 51 169 народногосподарських вантажів.

Члени комсомольської колони завжди в дорозі. І на комсомольські збори не завжди можуть зібратися повним складом (тому й доводиться групкомсоргу колони С. Пивоварову їх дублювати — проводити в кожній зміні окремо).

Комсомольці — локомотивники зобов'язалися привести в належний вигляд стадіон, покласти організаційно-масову роботу в гуртожитку, де проживає близько 70 членів колони. І все це буде. Не тільки добре працювати, а цікаво й змістовно жити, відпочивати, покласти будівельний комсомольсько-молодіжний колектив. Досягти цього поставили за мету члени створеної комсомольсько-молодіжної колони Політіннянського локомотивного депо.

О. КОРНИЦЬКИЙ.

Добровеличківський район.

Про сінокіс у радгоспі «Ніровський» можна сказати одне — проходить високоорганізовано. Заздалегідь подбали тут про те, щоб прискорити і полегшити роботу норматив, зменшити втрати на заготівлі сіна — раціоналізатори приварили до прес-підбирача ПС-1.6 сірку з таким розрахунком, щоб чіпляти до нього причіп, зробили пристрій для механічної подачі тюків.

На знімку: комсомолец Степан ЧОВПУН. Він один із тих, хто має змогу оцінити пристосування сільських раціоналізаторів в роботі.

Фото В. РЕШЕТНИКОВА.

Кіровоградський район.

СПРАВИ — РІЗНІ, МЕТА — ОДНА

Аварія на Чорнобильській АЕС не залишила байдужими і трудівників Вільшанського району. Разом з усіма радянськими людьми вони активно включилися у роботу по ліквідації наслідків аварії.

Завершено ремонтні та опоряджувальні роботи в міжколгоспному піонерському таборі «Космос», що у с. Калмазовому. В неурочний час і у вихідні працювали тут робітники районного міжколгоспбуду та працівники районного комсомолу. Молодь райцентру подбала також про облаштування прекрасних спортивних майданчиків. Нині табір готовий прийняти 120 дітей із району Чорнобильської АЕС.

У ці весняні дні всі вільні від роботи комсомольці Вільшанської райлікарні сапають цукрові буряки на полях колгоспу імені 40-річчя Жовтня. Загін, очолюваний комсомольським секретарем Анею Соломоновим, працює з високою якістю. Спільно зобов'язалися заробити і перерахувати у фонд допомоги потерпілим під час аварії на Чорнобильській АЕС 3600 карбованців.

Комсомольці колгоспу імені Димитрова вирішили перерахувати до того ж фонду свій одинденний заробіток.

Наш кор.

Вільшанський район.

АРОБІВ клопоту кадрівкам Залорізького титано-магнієвого комбінату прийнятий на роботу. Довелося звіти розклати по всьому місту оголошення «Терміново потрібні апаратники...».

Замість розповіді про достоїнства створеного високоефективного маніпулятора керівник творчої групи молодий інженер

більш досконало устаткування. Комсомольці випрошували поправити справу власними силами.

Комітет комсомолу підтримав починання. На зльоті молодих раціоналізаторів було визначено «вузькі місця» допоміжного виробництва. Удосконаленням недавнього устаткування і розробкою нових механізмів зайня-

ЗНАЙШЛАСЬ РОБОТУ РОБОТА

Анатолій Томін запропонував кореспондентові РАТАУ позмагатися з роботом. Ні він, ні я не мали лавчиків, а треба було освоїти операцію різання зливків кренію. Встановлення п'ятинадцятикілограмового «блока» і маніпуляції алмазним кругом пастизу далися мені. Але у робота вийшло ще гірше: рухи його пневмозахватів мали просто безпомічний вигляд. Однак торжество перемоги над машиною було передчасним. Механічний суперник, одержавши «консультацію» Томіна, почав працювати більш виваженіше, а незабаром новачок, який не знає втомити, спрегав навіть найдосвідченіших апаратників дільниці фізичних вимірювань.

У ході тривалої на комбінаті докорінної реконструкції основного виробництва перебудовуються багато допоміжних служб. Для них необхідне

АДРЕСИ
КОМСОМЛЬСЬКИХ
СПРАВ

лись організовані творчі групи, консультантські пункти. Впровадження новітніх у виробництво — першочергова робота членів ради молодих спеціалістів. Така організація справи стимулювала технічну творчість юнаків і дівчат, — говорить секретар комітету комсомолу Геннадій Леонтьєв. — Тільки торік загін молодих новаторів підприємства виріс майже на третину. Більш як півтори тисячі їх розробок допомогли істотно підвищити рівень механізації допоміжного виробництва.

Надійшли «тилі» дають змогу комбінату по мірі реконструкції стабільно напрошувати припуск титану, чистію і напівпродуктів матеріалів, таких потрібних багатьом галузям народного господарства.

В. ФІЛІПОВ,

кор. РАТАУ.

Залорізька.

Тут не справляють новосіль

А ОБЛІКУ в комсомольській організації колгоспу «Зоря комунізму» сьогодні 66 членів ВЛКСМ. Є серед них тваринники і механізатори, водії і будівельники. Але все менше залишається молоді на селі. Чому? Незадовільна профорієнтаційна робота в школі? Ні. Разом з учителями і вихователями учні Інгуло-Кам'янської середньої школи бувають на фермах і в тракторних бригадах господарства, вступають там з концертами, запрошують на зустрічі в школу кращих доярок і механізаторів, уважно слухають їх розповіді. А обрати їхні професії не поспішають.

Чому? Насамперед — це результат повільного соціального розвитку села, створення побутових умов для праці і відпочинку трудівників. У селі взагалі відсутні дороги з твердим покриттям, лазня, перукарня, з перебоєм працюють магазини, комплексний приймальний пункт. Графік руху автобуса до райцентру часто порушується.

Усе гостріше стає кадрова проблема навіть на центральній садибі господарства, яке спеціалізується на виробництві м'яса. Одна з матерів, що працює дояркою, скаржилась: «Недавно син Сергій закінчив сільськогосподарський технікум, одержав диплом і спеціальність агронома. Мав бажання працювати в рідному колгоспі. Але коли постало питання забезпечення його житлом, молодому спеціалісту відмовили, мотивуючи тим, що його дружина не працює в колгоспі. Син вийшов і працює тепер у сусідньому господарстві, де йому правління допомагає будувати житло».

Ось так же на одного молодого спеціаліста стало менше в господарстві, ще одна молода сім'я залишилася село.

На віддалених вулицях центральної садиби тваринники й механізатори нарікають на бездоріжжя в негодю й на те, що далеко ходити дітям до школи і в дитячий садок, а транспорту для них не виділяють. І це змушує молоді сім'ї шукати зручніших місць для проживання.

А що вже говорити про відділки господарства — села Спільне та Новомиколайку! За останні п'ять років, скажімо, у Новомиколайці молоді стало вдвоє менше. Частина юнаків і дівчат влаштувалася в різних організаціях районного центру, міст Кіровограда, Олександрії. Частина жителів, маючи власні будинки в селі, щодня їздить на роботу в райцентр, відстань до якого 4—7 кілометрів. До печі.

до центральної садиби господарства та на відстань. Добираються на роботу в райцентр здебільшого власним та попутним транспортом. Вигідно це? Звичайно, ні.

Ось ще приклади. Проживаючи в Новомиколайці, в Новоградській райсільгоспхімії працюють Володимир Палій та Микола Юхименко. Василь Бурковський залишив свою хату, вийшовши в Олександрійський район...

Завів у селі лише один будинок (та й то будівництво його ще не завершено). А власними силами за цей період побудувався всього лише одна сім'я — водія Віктора Мельниченка.

Чому молоді сім'ї не будують? Механізатор Іван Оверченко каже: «Немає перспективи залишатися в цьому селі. В дитсадку всього півтора десятка дітей, у восьмирічній школі — менше 30. Моя дружина працює вчителькою. Навіщо ж мені, наприклад, будуватися, якщо тут скоро не буде ні школи, ні дитсаду? Он хлопці з армії повертаються, а жоден не залишається в селі».

«Будинок побуду, лазня потрібні сьогодні в селі», — додає механізатор П. Л. Палій. — Тоді молоді триматиметься. А то ні холодильника, ні телевізора ніде відремонтувати».

Вимоглими стали сільські жителі. А надто — молоді. Сьогодні їм вже не задовольняють умови, в яких живуть і працюють батьки. І побутові умови хоче мати кращі, і дозвілля своє хоче проводити змістовніше. А на багатьох фермах залишаються старі приміщення, трудові процеси не механізовані. Корми звозять в приміщення підводами, а роздають вручну. Вручну прибирається і гній з приміщень. Така робота, ясна річ, не приваблює молоді. Тому серед тваринників мало молодих. Лише не свинокомплексі, де трудові процеси механізовані, молоді побільше.

«Не дають в колгоспі про людей», — скаржились й новомиколайські механізатори.

А. РИБАК.

Колгосп «Зоря комунізму» Новоградівський район.

РЕПОРТЕР

«Про людину — значить про людство»

Понад 50 років видавництво «Молода гвардія» випускає книги з біографічної серії «Жизнь замечательных людей», яку заснував М. Горький. Саме цій серії була присвячена читальна конференція для старшокласників під назвою «Про людину — значить про людство», що відбулася в нашій бібліотеці. Її працівники розповіли про людей, котрим присвячені книги серії, про їх авторів, а старшокласники — про те, що їх зацікавило в цих книгах. Запам'яталися, схвилювали їх життєписи Н. К. Крупської, С. М. Кірова, Ф. Е. Дзержинського, К. Е. Ціолковського, О. С. Пуш-

кіна, Леонардо да Вінчі, котрі внесли неоціненний вклад у історію та мистецтво. Обговорення з читачами книг серії «ЖЗЛ» ми практикуватимемо й далі.

Н. ЛИСЕНКО,
старший бібліотекар
обласної юнацької бібліотеки імені О. Бойченка.

Звучали сурми

Цілий травень на стадіонах 21 району та 4 міст

нашої області звучала музика — це у рамках другого Всеукраїнського фестивалю народної творчості, присвяченого 70-річчю Великого Жовтня, проходили марш-паради духових оркестрів «Сурми п'ятирічок».

Це свято проходить уже одинадцятий раз. З кожним роком усе більше аматорів беруть у цьому участь. Пийшли всією громадою аплодували більш як 13 тисячам учасників свята.

Г. ХАРИТОНОВ.

Думки переростають у роботу

Слухачі школи комсомольської політосвіти ремонтно-тракторного підприємства Вільшанського РАПО, якою керує пропагандист К. С. Колісниченко, вивчають цього року курс «Науково-технічний прогрес і економіка». З особливим інтересом підійшли вони до вивчення матеріалів XXVII з'їзду КПРС, адже сподівалися знайти в них відповіді на безліч злободенних питань, які хвилюють тут кожного робітника, кожного комсомольця. Про те, в якій мірі вивчення матеріалів партійного форуму вплинуло на активність життєвої позиції кожного співчужинця, як відгукнулося у ставленні людей до роботи і громадського життя, йдеться у розмові кореспондента «Молодого комунара» з пропагандистом школи К. С. Колісниченком:

Тіснямове до політзаняття

КОР.: Костянтин Савеловичу, недавно у вас відбулося заняття, яке підбило певний підсумок вивченню матеріалів з'їзду — воно було в основному присвячене обговоренню і роз'ясненню промови товариша Горбачова М. С. на зустрічі з трудящими міста Тольятті...

К. С. КОЛІСНИЧЕНКО: Це було, скажу вам відверто, незвичайне заняття. Як пропагандист, я надавав йому особливого значення вже тому, що в промові Михайло Сергійович Горбачов чітко роз'яснив, чому нам, нашому суспільству потрібен саме такий з'їзд, що раз наголошено на масштабності змін, зв'язаних з втіленням його рішень і на відповідальності кожного колективу, кожної радянської людини-трудівника за втілення а життя завдань партії.

КОР.: Певно, не випадково розмова перейшла на конкретні справи й проблеми колективу вашого підприємства?

К. С. КОЛІСНИЧЕНКО: Мені здається, що саме такий поворот заняття засвідчив, наскільки глибоко сприйняли наші комсомольці стратегію соціально-економічного прискорення, крутого перелому, розроблену партією на XXVII з'їзді КПРС. До цього заняття вони підійшли вже збагачені знанням документів і матеріалів з'їзду, які вивчали на попередніх заняттях, і це було одним із факторів високої активності усіх без винятку, коли зашла мова про конкретні справи нашого колективу і про проблеми перебування на нашому підприємстві.

КОР.: Ви перший рік працюєте пропагандистом і вам, певно, довелося немало попрацювати, аби протягом навчального року пробудити активність у слухачах?

К. С. КОЛІСНИЧЕНКО: З самого початку я поставив собі не змушувати слухачів до занять, а зацікавлювати. Цього намагався добитися не лише за рахунок того, що тісно пов'язував наші бесіди з життям колективу, але й залученню самих слухачів до підготовки, організації занять. Багато проблем, які порушували на них, знаходяться на стіні, так би мовити, виробничих інтересів наших слухачів. Скажімо, для хлопців-шоферів (вони складають у школі більшість) характерне добре знання технічного боку різних технологічних нововведень, а комсомолка Людмила Задонна, яка працює головним бухгалтером РТП, може їх прокоментувати з економічної точки зору. Нерідко це призводить до суперечок, під час яких до істини доходимо всі разом.

КОР.: Певно, без цього не обійшлося й на занятті, зі згадки про яке почалася сьогоднішня наша розмова і яке проходило активно?

К. С. КОЛІСНИЧЕНКО: Останнім часом, долаючи труднощі реорганізації,

ми намагасмося своїми силами вдосконалити технологію ремонту сільськогосподарських машин та тракторів. Досі ми у своїй ремейстерні намагалися

добитися зростання продуктивності праці за рахунок організаційних заходів, а от технологія ризи, а то й десятиліття залишалася практично без змін. Нині так бути не може. Механізацію всіх виробничих процесів у майстерні слід провести якомога швидше. Нині монтуємо установку для миття машин, нову естакаду для технічного огляду автомобілів тощо. Всі ці заходи служать головній меті: раціоналізації, вдосконаленню технології.

Слід сказати, що такий підхід до справи дисциплінує робітників. Не випадково на занятті, про яке ви кажете, комсомолець Микола Коробейник не просто закликав покінчити із недбайливим використанням паливно-мастильних матеріалів, а й розказав, як можна зробити пристрій, що дозволить економніше витрачати солідол. А Михайло Задонний наголосив на необхідності посилити контроль саме в плані економії ПММ при випуску автомобілів на трасу. Аж не секрет, що механіки нашого КТП, перевіряючи щоразу справність автомобіля, не звертають належної уваги, скажімо, на витікання масел...

Цікавою мені виділяється й така закономірність: якщо раніше під час бесід зі слухачами помічав, що вони більше цікавилися питаннями, не зв'язаними з виробничою діяльністю, — скажімо, охоче говорили про організацію дозвілля, ніж про роботу, то нині ситуація міняється. Цікавою, зацікавленою, навіть пристрасною вийшла розмова про наші виробничі завдання і проблеми.

Втім, я переконаний, що одними розмовами ми не обмежимося. Скажімо, і я, як головний інженер РТП, і мої слухачі, обговоривши, підтримали пропозицію комсомольця Анатолія Малаховського (він є заступником пропагандиста у нашій школі) про запровадження міжзасонного ремонту, який дозволить вирізняти «пікс» завантаженості нашої ремонтної майстерні, відтак дозволить підвищити якість ремонту. Будемо працювати і над іншими пропозиціями — зокрема, Олександра Новака та Ігоря Енчева — про те, щоб оплату праці ремонтників підприємства поставити у залежність од коефіцієнта готовності машинного парку...

Стратегія крутого перелому ставить перед кожним завданням збільшити свій вклад у загальну справу. А це змушує перш за все задуматися, придивитися до всього нового, кращого і підтримати його. А з усім застарілим, віджилим — нещадно боротися.

П. СЕЛЕЦЬКИЙ.

ОЧЕСНИЙ читачиний абонемент виписано в бібліотеці Палацу культури імені В. І. Леніна виробничого об'єднання «Ворошиловградтепложелезобудівельного механічного цеху заводу імені Жовтневої революції». Тут, на колишньому паровозбудівному заводі Гартмана, працювали на початку століття К. С. Ворошилов і його товариші. Вони відкрили в 1906 році безплатну бібліотеку професійних товариств робітників і стали її першими читачами.

ПЕРШИЙ ЧИТАЧ—КЛИМ ВОРОШИЛОВ

За порадою В. І. Леніна більшовини Луганська розгорнули в той час активну культурно-освітню роботу. Створена ними бібліотека перетворилася в одну з найбільших на підприємствах царської Росії. За три місяці було видано 3500 книг, у тому числі і нелегальних, читачами стали понад тисячу трудівників заводу.

Ніби естафету, передавали з рук в руки і донесли до наших днів ленинську

настанову покоління заводських бібліотечарів. Багаторазовий переможець всесоюзних оглядів, бібліотека тепловозбудівників, як і раніше, є базовою в області її фонди, збережені робітниками в роки Великої Вітчизняної війни, становлять більш як 190 тисяч примірників, а книговидача перевищує 300 тисяч.

П. ТКАЧЕНКО,
кор. РАТАУ.

ЦЯ СПРАВА за № 33-251 вмістила в себе чимало сторінок. Наполегливі позивачі залишилися невдоволені рішеннями районного і обласного судів. Вони намагалися довести, що адміністрація підприємства, де вони працюють, протизаконно наклала на них дисциплінарне стягнення...

Виробничий конфлікт виник на початку грудня минулого року. На Кіровоградському чавуноливарному заводі сталася поломка обладнання. Під час вибивання днищ не спрацювала автоматика на відкриття однієї з вагранок плавильної дільниці. В ній залишилися шматки захопленого металу, рештки шлаку і коксу. Ситуація вимагала невідкладних дій, простий вагранки влітав у копилочку, адже продуктивність вагранки — до 20 тонн за годину.

Візьмем із собою Анатолія Врадю, Ігоря Кондратенка і Віталія Ковалю, — звернувся до бригадира комплексної бригади плавильників С. Міткевича майстер М. І. Зубейко, — і займемся ліквідацією аварії. Ви могли б і зважати на те, що плавильники повинні були дочекатися на виконання роботи спеціального наказу-наряду і спеціаліста, який би провів з ними інструктаж. Члени профкому, аби зайвий раз застрахувати себе, охоче вислухали «аргументи» Міткевича, через які він не міг прийняти рішення про ліквідацію аварії. Ніхто з присутніх не чехомі тоді так і не заглянув у регламентовані папери, де чорним по білому було написано, що вибивання днища вагранки після плавки — прямих обов'язок плавильників, точніше, тих, хто її експлуатує! Стоєво техніки безпеки, (знову ж відмова Міткевича): на заводі він не перший день і певне ж знає, яких запобіжних заходів треба вжити перед початком подібних робіт.

Крім цього, Станіслав вагранник шостого розряду. У Кондратенка і Врадю — кваліфікація плавильників п'ятого розряду. А вибирав вагранки не входять в окрему операцію, вона залишається однією із складових усього технічного циклу!

Дивує й інше. Міткевич заявив на суді, що розпорядження про позбавлення преміальних за трудень він вважає недейсним, бо він особисто, під розпис, не ознайомився з ним. Як свідчить старший майстер О. В. Дмитрієнко, майстри цеху М. І. Зубейко та О. О. Суліменко, подібне розпорядження було зачитане на черговій планірці 19 грудня. На цю планірку Міткевич прийти відмовився (не за руку ж його тягти?), бо й до цього нерідко ігнорував необхідність бути й на інших планірках. Мовляв, там

Холодна вагранка

ІЗ ЗАЛУ СУДУ

ника дільниці по усуненню аварії бригадою плавильників тов. Міткевичу, Кондратенку, Врадю і Ковалю винести догану і позбавити премії за грудень кожного, а виплату за п'яте грудня не виконувати.

Так і закрутилася веремія. Її могло й не бути, коли б не підлив масла у вогонь цеховий комітет профспілки, очолюваний Л. С. Фабелем. Замість того, щоб серйозно виникнути в суть справи і вказати виробничникам на непрапорність їх вчинку, розмова на цехкомі звелася до того, що плавильники повинні були дочекатися на виконання роботи спеціального наказу-наряду і спеціаліста, який би провів з ними інструктаж. Члени профкому, аби зайвий раз застрахувати себе, охоче вислухали «аргументи» Міткевича, через які він не міг прийняти рішення про ліквідацію аварії. Ніхто з присутніх не чехомі тоді так і не заглянув у регламентовані папери, де чорним по білому було написано, що вибивання днища вагранки після плавки — прямих обов'язок плавильників, точніше, тих, хто її експлуатує! Стоєво техніки безпеки, (знову ж відмова Міткевича): на заводі він не перший день і певне ж знає, яких запобіжних заходів треба вжити перед початком подібних робіт.

Крім цього, Станіслав вагранник шостого розряду. У Кондратенка і Врадю — кваліфікація плавильників п'ятого розряду. А вибирав вагранки не входять в окрему операцію, вона залишається однією із складових усього технічного циклу!

Дивує й інше. Міткевич заявив на суді, що розпорядження про позбавлення преміальних за трудень він вважає недейсним, бо він особисто, під розпис, не ознайомився з ним. Як свідчить старший майстер О. В. Дмитрієнко, майстри цеху М. І. Зубейко та О. О. Суліменко, подібне розпорядження було зачитане на черговій планірці 19 грудня. На цю планірку Міткевич прийти відмовився (не за руку ж його тягти?), бо й до цього нерідко ігнорував необхідність бути й на інших планірках. Мовляв, там

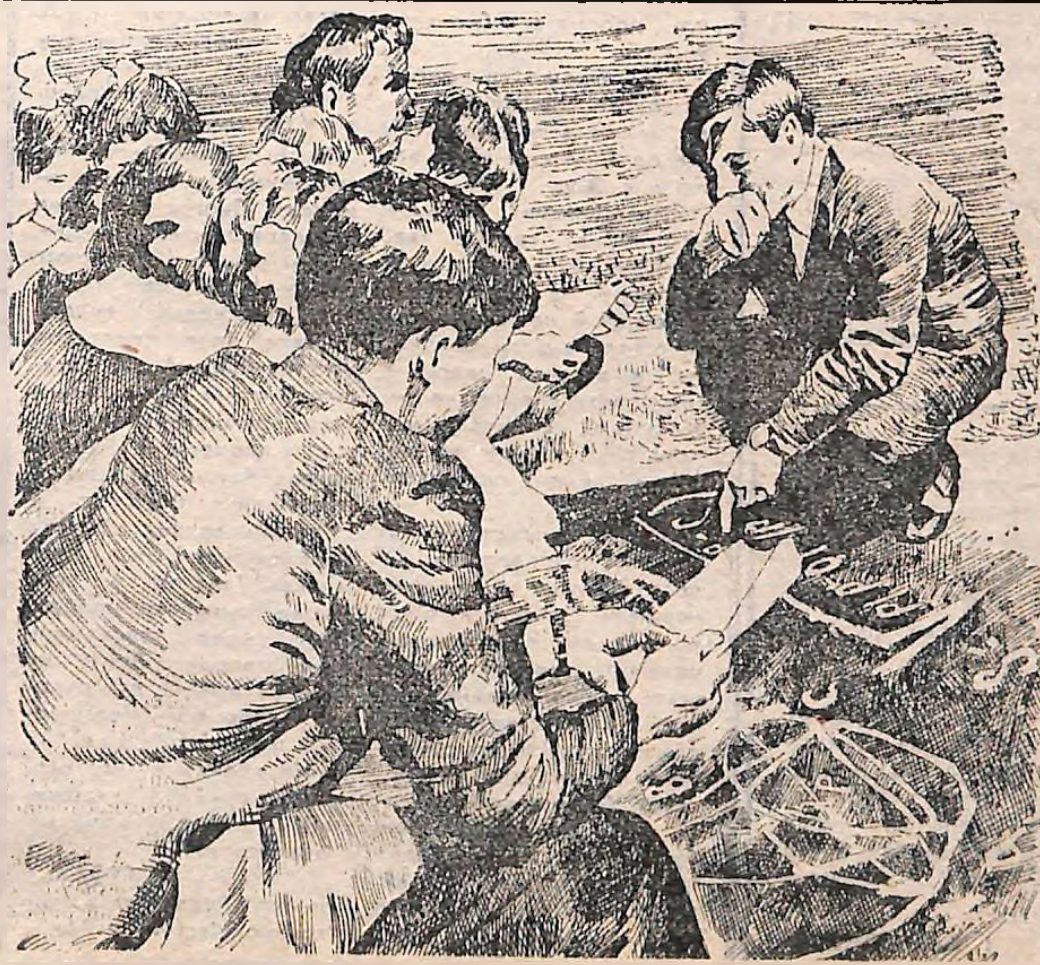
те, що на дільницях виникають прості обладнання. Через слабку трудову дисципліну допускається високий процент браку. В цеху траплялись випадки появи на робочому місці робітників у нетверезому стані. Тому й не дивно, що в такій несприятливій атмосфері міг виникнути конфлікт між робітниками і адміністрацією цеху.

З судової практики можна було б навести не один приклад конфліктування робітників і службовців з адміністрацією підприємства. Вони виникають не на безплідному ґрунті. Окремі організатори виробництва не дбають про вдосконалення моральних і матеріальних стимулів соціалістичного змагання, виховання робітників, а обмежуються лише грошовими подачками та розносами окремих порушників трудової дисципліни. Тому й складається в окремих виробничників споживацька психологія: що мені до інтересів виробництва — тут аби з будь-якої нагоди увірвати свіжу копійку!

У матеріалі XXVII з'їзду КПРС вказувалося, що ставлення до праці трудящих особливо яскраво виявляється у масовому розвитку соціалістичного змагання, яке повинно постійно вдосконалюватися і розвиватися в трудових колективах. Тому й не можна допускати на підприємствах «виводилики», виплати незаслужених премій і незароблених грошей. Труд добросовісного і недбайливого працівників не повинен однаково оплачуватися — адже це порушення принципу соціалізму «від кожного — по здібностям, кожному — по праці».

Справа була вирішена на користь адміністрації. Та й після цього у нас лишається занепокоєння. Трапляються, ще люди, котрі в будь-якому випадку хочуть пожитися за рахунок держави, за рахунок людей, котрі працюють з ними поруч. Від нас з вами залежить, як довго побутуватиме така егоїстична психологія.

В. ПОЛЕЖАЙ,
голова народного суду Кіровського району м. Кіровограда,
Д. ТАНСЬКИЙ,
член Спілки журналістів СРСР.

ПЕРЕД ЕКЗАМЕНОМ.

Мал. В. ШУЛЬГИ.

ХОЧ ЛИСТА І НЕ БУЛО НАДРУКОВАНО

Учні Олександрійського професійно-технічного училища № 1 у листі до редакції писали:

«В училищі навчаємось за спеціальністю монтажника радіоапаратури і приладів, але практичних навичок не маємо, паяльника не тримали в руках... В нашому навчальному закладі немає майстерні, тому виробничу практику ми проходили на будівництві нових цехів, які зводились на території училища. Ні, ми не проти зробити свій внесок у благоустрій технічної бази училища, але ж треба нам і опанувати свій фах.

Цього року, на другому курсі, з виробничою практикою в нас трохи краще: працювали на електромеханічному заводі, проте... Не за спеціальністю».

Конію листа ми направили в обласне управління професійно-технічної освіти. Відповідає начальник управління М. Г. Сайдамака:

— Факти, наведені в скарзі, мали місце. В училищі створено комбіновану майстерню, де проходять виробниче навчання електронщики і монтажники радіоапаратури та приладів. Практика відповідає вимогам програми.

Враховуючи те, що базове підприємство не забезпечило навчально-матеріальну базу для підготовки робітників за спеціальністю монтажників радіоапаратури і приладів, училище закриває підготовку названих спеціалістів з 1 вересня 1986 року.

Виробничу практику на Олександрійському електромеханічному заводі проводилась в основному згідно вимог програми. Через деякі зриви з вини дирекції заводу практикувались учні в червні-липні цього року будуть на інших підприємствах.

Учні й інженерно-педагогічні працівники залучались дирекцією училища на будівництво корпусу навчальних майстерень, оскільки старі будівлі не спроможні забезпечити якісного виробничого навчання. Ціні всі подолання ліквідації.

Четвертий орден

Через сорок один рік знайшла бойова нагорода жителя Жданова напівтана у відставці О. М. Монахова. Колишньому командирові заводу вручено четвертий орден Червоної Зірки.

До цієї нагороди Олександра Марчеловича було представлено за хоробрість, проявлену в боях поблизу польського міста Ляблін. Тут відбувалися запеклі танкові бої. Воїни автозаводу доставляли снаряди до підрозділів, які заглиблились в оборону противника. Батальйон тридцятьчотирьох, захопившись наступом, витратив майже весь боєкомплект. А тут фашистські «тигри» пішли в контратаку. О. М. Монахов прийняв рішення: снаряди завантажувати в кузови без ящиків, прямо в солому — так їх більше вміщувалося — і на граничній швидкості пересісти сильно прострілювану флангову ділянку. Маневр удався.

Учасник битви під Москвою і Сталинградом, на Курській дузі, в Польщі і під Берліном, О. М. Монахов був двічі поранений і тричі контужений. Тому нелегко було вогорді відшукати свого героя.

Тепер, незважаючи на похилий вік, Олександр Марчелович веде активну військово-патріотичну роботу. Він — член міської ради ветеранів комсомолу.

О. ТОХТОМИШ,
кор. РАТАУ.

Жданов.

ДОНЬКА була радісно схвилювана. Поклала на свій стіл портфель, виїняла з нього книжки, почала акуратно розкладати їх на полицю.

— Все, тепер уже треба чекати вересня.

Батьки все розуміли: кінець навчального року, їхня Оленка закінчила навчання і тепер йтиме назустріч сонячному літу.

Та дівчинка не збиралась у двір гратися. Почала складати в речовий мішок спортивну форму. Заклопотана була до вечора.

— «Зірниця» у нас, — відповіла весело дівчинка, коли батьки запитали, куди вона поспішає. — Ідемо у Високі Байраки... Валерій Борисович просив бути готовими. Щоб гра пройшла якнайкраще».

Це жона, Оленка Щедрова, про вчителя В. Б. Едигея з міської десятирічки № 18, який ще з першого класу залучив своїх вихованців до загону тимурівців, постійно влаштовував у школі уроки мужності, зустрічі з молодими воїнами, колишніми фронтовиками. І тепер ось п'ятикласники збираються в дорогу з своїм піонерським прапором. На «Зірницю» О. О. Кердіваренко, який Валерій Борисович передав класне керівництво, запропонував йому влаштувати гру разом з нинішніми вихованцями Едигея — другокласниками — так буде цікавіше — п'ятикласники допоможуть своїм молодшим друзям.

І вони вийшли до гаю, що розкинувся неподалік села. За роботу взялися юні розвідники, санітари. Прапороносці поспішали до висоти, де їх шефи з військового підрозділу Кіровоградського гарнізону приготували для них справжню солдатську кашу...

Під пра- пором «Зір- ни- ці»

Про свої враження від проведеної гри школярі розповідали й наступного дня, коли на спортивному комплексі, де мало відбулась свято фізкультурників, приурочене закінченню навчального року.

Вишукувались ті, хто склав заліз з фізичної та військово-технічної підготовки. Попереду — прапороносці. Пролунав бадьорий марш. І до центральної трибуни рушили барабанщики. Спортсмени

вітати ветеран спорту В. Л. Звержковський, учасник громадянської та Великої Вітчизняної воєн П. В. Сидяк. Голова ради колективу фізкультури десятирічки Руслан Слободенюк склав рапорт про готовність загонів приступити

вальників, старту юних велосипедистів з підшефного дитячого садка № 59, яким ветерани вручили грамоти і призи. А потім — естафети, стрибки в довжину і висоту, поєдинки спринтерів. На спортивних майданчиках змагались юні волейболісти і гандболісти, тенісисти. Своєю майстерністю продемонстрували чемпіони школи з багатоборства ГПО. Учитель фізвиховання В. Г. Гніденко був задоволений результатами своїх вихованців — жоден з них не схибив, не відстав в напруженій боротьбі — проявив волю до перемоги. Спритні, прудкі, загартовані хлопчики і дівчатка порадували усіх учасників свята. Більше двох тисяч юних спортсменів довели, що вони здобули протягом навчального року справді високий фізичний гарт.

Наш кор.

м. Кіровоград.
Фото В. ГРИБА
та Д. ЯМПОЛЬСЬКОГО.

БУДІВНИЦТВО СПОРТИВНИХ СПОРУД — СПРАВА КОМСОМОЛЬСЬКА

ОБНОВИЛИ СТАДІОН

ПРО спортивні досягнення вихованців колективу фізкультури колгоспу «Победа» знають далеко за межами Малопілляського району. Торік тут підготовлено одного кандидата в майстри спорту, 8 першорозрядників, 103 спортсмени масових розрядів, всі комсомольці склали заліз з фізичної та військово-технічної підготовки за програмою комплексу ГПО. Десять

фізкультурників Онківського стали призерами обласних змагань — передусім з багатоборства ГПО на призи двічі Героя Соціалістичної Праці О. В. Птахова та Героя Соціалістичної Праці Г. І. Ткаченко — серед механізаторів і тваринників. Тут кращі спортивні бригади. Село Онківське названо кращим спортивним селом Кіровоградщини.

СТАРТ багатоборців ГПО за програмою першої обласної спартакіади обласного було вирішено провести саме в Онківському. І хоч тут вже була неопанована спортивна база, все ж голова колгоспу І. К. Палій, зібравши молодих хліборобів, запропонував їм обновити і розширити її. Івана Кириловича хвилювало те, що навколо футбольного поля не було твердого покриття, відсутні на стадіоні трибуни.

Інструктор по спорту Валерій Петраченко згуртував ударний комсомольсько-молодіжний загін. До

його складу ввійшли кращі механізатори, тваринники, ті, хто постійно ходить до складу збірних команд колективу фізкультури, учні місцевого профтехучилища.

Приїхали в Онківське шефи з міста — спеціальна бригада пересувного шляхобудівельного управління тресту «Агрошляхбуд». Всіма роботами керував виконавцем Володимир Кушнір. Відзначилися водії автомашин Леонід Тимошенко, Григорій Гайфель, Анатолій Отрошко, асфальтоукладники Віктор Горобець, Сергій Цуман, Іван Горобець, машиніст Борис Паскуй.

Всього тиждень тривали роботи. Ударні бригади «Агрошляхбуду» і колгоспу «Победа» устелили асфальтом бігові доріжки. Зроблено також трибуни, встановлено нестандартне обладнання в «Секторі здоров'я», оновлено стрілецький тир профтехучилища, спортзал восьмирічки. Виконано також великий обсяг земляних робіт.

Тепер уже тут можна було проводити велике спортивне свято. І воно справді пройшло на високому організаційному рівні (про це вже повідомлялось в «Молодому комунарі»). Фізкультурні активісти об'їздили «Колоса» та об'їздили агропрому, які також брали активну участь в облаштуванні стадіону, внесли свій конкретний вклад у справу організації спортивно-масової роботи на селі — показали практично, як треба проводити спортивні змагання з максимальною кількістю учасників.

Таку спортивну базу можна мати в кожному районі. Якщо за справу з усією відповідальністю візьмуться всі ті, хто має справді по-державному ставитись до розвитку фізкультури і спорту в сільській місцевості.

М. ШЕВЧУК,
спецкор «Молодого комунара».

ЗАВДАННЯ — НА ЛІТО

Більше 170 восьмикласників і десятикласників нашої школи склали заліз з фізкультури. Порадувало те, що юнаки та дівчата отримали високі оцінки на кросовій дистанції, під час метання гранати, м'яча, підтягування на перекладині. Наприклад, восьмикласник Дмитро Угринович метнув тенісний м'яч на 58 метрів, підтягнувся 21 раз, пробіг 2000 метрів за 6 хвилин 40 секунд. На 3-кілометровій дистанції перекрою норматив другого спортивного розряду чемпіон школи з багатоборства ГПО Олександр Майнат.

І все ж нерозв'язано ще немало проблем. Біля десятирічки немає спорткомплексу (одна 60-метрова бігова доріжка). Не змогли ми навчити дітей плавати. Наприклад, з 206 учнів четвертих класів тільки 60 зуміли проплисти на голубих доріжках плавального басейну. Влітку наші фізюрги, ми, вчителі фізкультури, дещо усунемо цю прогалину. Але без допомоги батьків нам буде важко. Тому завдання на літо є і для учнів молодших класів, і для їх батьків — під час відпусток, в дні відпочинку дітей у піонерських таборах конен з нас, старших, повинен стати поруч з тими, хто з різних причин має упущення у фізпідготовці. Найбільше напруги — на водних плесах.

В. НЕЧИПУРЕНКО,
учитель фізкультури Кіровоградської
СШ № 6.

ГАНДБОЛ. Цей вид спорту один з найпопулярніших в колективних фізкультури Улянівського району. Наприклад, в колективі фізкультури колгоспу імені Фрунзе на старті виходить більше 60 юнаків та дівчат. Днями закінчилась першість райради «Колоса» з ручного м'яча. У хлопців перемогли спортсмени цукрокомбінату, а дівчат —

команда колгоспу імені Богдана Хмельницького. Чергові масові змагання — на приз пам'яті першого голови колгоспу імені Шевченка І. Г. Драчука.

ФУТБОЛ. У третьому турі республіканської першості серед команд колективів фізкультури Кіровоградський «Радист» зіграв нічию з дзержинським «Шахтарем» — 2:2. У матчі між залізничниками Знаменки і апаратардівцями Лозової (Харківська область) зафіксована також нічия — 0:0. Тепер «Радист» і «Локомотив» мають по гри очка.

А я граю на гармоші...

Фотосюда В. ГРИБА.

ТВОЄ ДОЗВІЛЛЯ

ЗНАЙОМСТВО
ЗБЛИЗЬКА

Зелене і красиве селище Побузьке у Голованівському районі. Приїжджають сюди з різних куточків нашої країни — Побузький нікелевий завод — відоме підприємство. Знайомство з селищем металургів, звісно, починається з заводу, бо з якою б метою ви не приїхали у Побузьке, вам обов'язково його покажуть. Як живе заводська комсомолія? — поцікавилась я. Як проводить своє дозвілля? Розмовляю з Ю. С. Гурлак, яка очолює культурно-масовий сектор місцевого будинку культури. До речі, як сказали мені, у Побузькому будинку культури вже давно не відомі дає культурним запитам жителів, вимагає розширення. Тут працюють практично всі гуртки, які мають працювати у подібних клубах. Крім того, кожен цех підприємства має свою самодіяльність. Співаки, читці, танцюристи нерідко змагаються між собою. Спеціально цеховий художній самодіяльності присвячено цикл вистав «Беремо з комуністів приклад», ініціаторами проведення яких стали працівники будинку культури і культмасовий сектор профкому заводу. Стисло зміст міжцехових змагань, що проходять у рамках огляду-конкурсу, зводиться до того, що кожен цех показує програму, присвячену життю країни від з'їзду до з'їзду. Наприклад, колектив вихователів дитячого садка № 3 представляє на своєму вечорі період громадянської війни. Відділ робітничого постачання — період колективізації. А цех контролю — вимірювальних приладів і автоматики звернувся до періоду освоєння ціліни. Основа форма таких вечорів агітбригадна з елементами яскравої театральності. Звертаючись до періоду колективізації, скажімо,

тут винористали деякі моменти «Піднятої ціліни». Обов'язково на такі вечори запрошуються комуністи тих часів, про які йдеться. Вони щедро діляться з комсомолією 80-х років спогадами про свою молодість.

Учасники цехової самодіяльності брали участь у різних заходах, зокрема, у костюмованому новорічному балі, заводській «Гуморині», спортивних змаганнях, у сімейних конкурсах «Тама, мама, я — дружна сім'я».

— Ми намагасмося, — говорить Ю. Гурлак, — щоб молодь жила цікаво. Кожна людина має до чого хист, але не завжди приходить у клубну самодіяльність. Іноді їй просто сміливості не вистає. А серед «своїх», тих, з ким працює пліч-о-пліч, зовсім інша справа! Тут немає чого соромитися.

— Скажіть, Юліє Сергіївну, а що чекає переможців у конкурсі цехової самодіяльності «Беремо з комуністів приклад»?

— У липні відзначається наше професійне свято — День металурга. Ось тоді і буде виявлено команду-переможця, на яку чекає безплатна подорож по Радянському Союзу.

— Якщо не секрет, хто з учасників може претендувати на перемогу?

— Претендувати можуть усі. Цікаво заявили про себе команда хімлабораторії, комсомольсько-молодіжний колектив ремонтно-будівельного цеху, заводоуправління і згадуваного вже дитячого садка № 3.

Хочу додати, що адміністрація заводу, профком, комітет комсомолу виявляють активну зацікавленість у розвитку заводської художньої самодіяльності.

В. ЛЕВОЧКО,
спецкор «Молодого комунара»,
Голованівський район.

Незвичайна зустріч

Шкід

Слово чесгі, наша вулиця нагадувала перекупку, яка розгубила по дорозі на базар (він знаходився за два квартали) в одному місці купку підсипуватих будинків, у другому короткий, як заячий хвіст, закуток, а в третьому жменю надшерблених гребінців-парканів. Ця перекупка в низенькій, двокопій хатині загубила своє повсякденне босоніжжя, яке зміло так безтурботно і весело сміятися, що зараз за хвилину тієї втілі я віддав би десятиріччя своїх мандрів по дорогах радянських, успіхів, помпоз і розчарувань. Та ба...

Ось вона стоїть на розпеченому асфальті, конопате і трохи замуране. Біле пір'ячко, скуйовджене чубчиком пасується на дві брудні пелюстки брів, з-під яких дивляться довірливі і широко відкриті очі кольору ранкового неба. Я підходжу до нього і, жартівливо піднімаючи капелюха, схильовано кажу:

— Привіт, малий!
— Здрастуйте, дядечку. Ви звідки?

— Здалеку. Звідки не видно.

— А ви покажіть, може побачу.

— Певряд. Ти краще покажи те місце, де вчора загубив портфель.

— А звідки ви знаєте про нього?

— Я багато чого знаю про тебе, малий. Хочеш, розповім?

— Ага. Тільки мамі про портфель нічого не розказуйте. Може він ще знайдеться.

Я сумно посміхаюся, приминаю свого посивілого чуба, який уже сірим пір'ям падає на скептично припружені очі, і хитаю головою:

— Не знайдеться. Але ти не журись. Мама купить іншого, рожевого кольору.

— Рожевого! — у нього аж дух перехоплює, — як у Вітьки Горобця?

— Ще кращого. У нього ж портфель на один замок, а в тебе застібатиметься на два.

— Та бреш... — не втримується він і тут же поправляється, — обманює. Це може бути.

— Все може статися. Де-хто минулої зими умудрився у шубі і валізках поплавати в ополонні заморального Інгулу.

— Ви і це знаєте!

— Ніхт! — Я закопілюю точно так, як він, губи, вимовляючи його улюблене «пхе». — Я відаю про найбільшу твою таємницю.

Він мимоволі озирнувся, а потім майже пошкіпав губами:

— Ви не про що?

— Точніше, про кого. Тобі страшенно подобається Алла Мороз із 5-а.

— Пхе! Алла. Подумай, красуня! Та Лєпка Бутенко в сто раз за неї краща.

— Неправду кажеш. Гарнішою від Алки Мороз не-

має. І хіба не пона тобї сплилася на тому тижні, ніби ти сидиш з нею за однією партою?

Ех, якби можна було, я б йому розповів, що через десять років студентка педіну Алла Мороз вийде заміж за свого однокласника, вайлуватого броне-та Василя Куперенка. Потім у них народиться син. Зараз він уже зовсім дорослий. А мати того літа померла від невеличкої хвороби.

— То чого ж ви заговорили? Уже нічого не знаєте про мене?

— Чому ж. Учора, наприклад, ти піла матері байку, що йдеш провідати тітку, а сам із хлопцями гайнув на стадіон. А хіба брехати можна?

— Так тож хлопці мене підбили. І до того ж я не хотів сердити маму. Ви ж знаєте, яка вона добра.

...Чи я знаю два крила її русого волосся, що обіймають високе чоло? Чи знаю дві сніж зажури в мерехтінні темних і густих вій? Вони вихлюпували на мене всю свою ніжність і найбездоннішу материнську любов.

А її неповторні натружені руки, які не вміли ніколи бити (навіть вуха м'яти).

А її сивини, котрі я сам же і випів у чудові золотаві коси одвічною пелюсткою і сивієвським егіптом.

А її зморшки, через які пролягли шляхи мого такого безладного, а почас-

ти і пустопорожнього життя.

Мамі! Все на світі минається. І я минаюсь, як струмок, що поступово замулюється, міліє і стінує свій біг між крутих і поспіваних берегів років. Одна ти не минаєшся, як найбільша святиня в світі, що породила природу в образі вічності. Ти — навіки. Єдина і багатомільйонна. Сьогоднішня і столітня. Безсмертна.

— А ви хочете побачити мою маму?

Гарячий клубок відко-чується від мене горло, і від нього стає вайло дихати. Я мимоволі розтираю його рукою і важко зітхую. Ніколи, малий, я її вже не побачу. І тому я тобі найбільше заздрю. О коли б мені хоч на хвилину помінятися із тобою місцями, щоб припасти покусаними устами до тієї рідної руки, що колись благословила мене в цей складний і прекрасний світ...

...Широка стрілка тротуару радісно струмує вслідюю повою вулицю, яку виповнюють щасливі голоси і зелений шум тополі і осокорів. А під шоретким асфальтом лежить моє повсякденне найне дитинство. Лежать мої краді роки, що виростили висотні веселі будинки, в яких мешкають щасливі хлопчачі і дівчатка. І мені здається, що всі вони — найпрекрасніше продовження мого далекго дитинства.

Валерій ГОНЧАРЕНКО.
м. Кіровоград.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

ВАМ, МОЛОДІ
ГОСПОДИНІ!

Добру господиню не можна застигнути знезацька. У неї завжди в запасі консерви.

Наприклад, «Ставрида» у маслі або томатному соусі. Несподівано прийшли гості — і через декілька хвилин на столі апетитні закуски: салат або бутерброди з вершковим маслом, ставридою, кусочками вареної картоплі, яйцем, петрушкою; тарілки з ароматним рибним супом, заправленим овочами, спеціями, зеленню; домашня уха; ситна друга страва з паруючою картоплею і ставридою в томатному соусі...

Бутерброди зі скумбрією, уха — з неркою, салат із горбушею, на друге — делікатесні сардини з овочевим гарніром... Чудовий рибний стіл! Смачний, легкий, поживний. Рибні консер-

ви — готова апетитна страва. Найцінніший продукт харчування!

Різноманітний асортимент закусок рибних консервів. Риб в них чудово поєднується зі спеціями, олією, овочевими приправами.

Ваші гості й близькі залишаться задоволені, якщо ви спробуєте приготувати страви з рибних консервів за нашими рецептами.

Смачного!
Рецепти:
Консерви з гарніром.

Для цього блюда використовують консерви у власному соусі (горбуша, кета, нерка, сайра, скумбрія) або консерви в томатному соусі (камбала, навага, скумбрія, горбуша, кета).

Вміст банки перекладають в посудину і доводять до кипіння, подають з гарніром (рис, картопля).

Консерви у власному соусі 75 г або в томатному соусі 50 г, гарнір 200 г.

Картопляна запіканка або рулет.

Готують картопляне пюре й половину його кладуть на змащений жиром і посипаний сухарями лист або сковороду, звернувши дрібні шматочки рибних консервів, змішаних з пасерованою цибулею, і покривають шаром пюре. Посипають сухарями, збризкують жиром і запікають. При подачі на стіл поливають маргарином або вершковим маслом.

Консерви 200 г, картопля 500 г, борошно пшеничне 5 г, маргарин 35 г, молоко 50 г, цибуля 40 г, сухарі 10 г.

За цією рецептурою можна приготувати й рулет. Для цього картопляне пюре розкладають на мокру серветку посередині, вздовж шару пюре кладуть рибні консерви шматочками, заправлени соусом; піднявши з обох боків серветку, з'єд-

нують краї картоплі, формують рулет й перекладають його швом донизу на змащений жиром лист, злегка змащують маслом, посипають сухарями, змащують жиром, проколюють ножем у двох-трьох місцях і запікають. Готовий рулет нарізають шматочками.

Салат із сардинами атлантичними консервованими з додаванням олії.

На 4 порції 1 банку консервів «Сардини в олії», 1 стакан відвареного розсипчастого рису, 2 яйця, 1 головка цибулі, 1—2 ложки майонезу.

Спосіб приготування.

Відварений розсипчастий рис з'єднують із рубленим білком яйця і ріпчастю цибулею. Додають рибні консерви разом з олією і перемішують. У салатницю кладуть гіркою салат, поливають зверху майонезом і посипають тертим жовтком яйця.

Союзрибпромзбул.
Центральне агентство «Реклама».

